

ע"פ 28709-04-24 - פנחס לויבצקי נ' מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 28709-04-24

03 דצמבר 2024

המערער

פנחס לויבצקי

-

המשיבה

מדינת ישראל

בפני השופטת לאה גליקסמן, השופטת חני אופק גנדלר, השופט אילן סופר

ב"כ המערער עו"ד שאדי נאטור

ב"כ המשיבה עו"ד שרון פיליפסון

פסק דין

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית הדין האזורי באר שבע (הנשיא צבי פרנקל; ת"פ 50389-06-19), אשר במסגרתו הוטל על המערער קנס בשיעור 20,000 ₪ שישולם בחמישה תשלומים שווים וכן חתימה על התחייבות להימנע מביצוע העבירה למשך שלוש שנים. למען שלמות התמונה נציין כי כתב האישום כמו גם הכרעת הדין וגזר הדין התייחסו גם לחברה, שאותה מנהל המערער. ביום 27.4.23 הגיעו הצדדים להסדר טיעון סגור לפיו החברה והמערער יורשעו בהעסקת ארבעה עובדים זרים ללא היתר שלא כדין וללא ביטוח רפואי ועל החברה יוטל קנס בסך של 48,000 ₪. כמו כן, המערער הורשע בעבירה של הפרת אחריות נושא משרה וזאת בניגוד להוראת סעיף 5 לחוק עובדים זרים, א2(1), א2(2) ו - 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991. עוד נקבע בהסדר הטיעון כי "**הצדדים שומרים על טענותיהם בעניין גזר הדין וביטול הרשעת הנאשם 2**" [המערער].

2. לאחר הכרעת הדין נשלח המערער לערוך תסקיר שרות מבחן, אשר המליץ לבטל את הרשעת המערער ולחייבו בביצוע שרות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות. בית הדין האזורי דחה את המלצת שרות המבחן לאחר שלא מצא בה נסיבות יוצאות דופן המצדיקות ביטול ההרשעה

עמוד 1

ובכלל זה לא מצא כי ייגרם נזק קונקרטי למערער עקב ההרשעה, וכן לא מצא שהרשעת המערער תפגע פגיעה חמורה בשיקומו.

3. הערעור סב על דחיית המלצת שרות המבחן לביטול ההרשעה. לאחר שעיינו בטענות הצדדים הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. מסקנת בית הדין האזורי מעוגנת בהלכה הפסוקה, ולא מצאנו מקום לסטות ממנה בנסיבות המקרה הנדון.

4. נקדים ונאמר כי לנוכח העובדה שבהסדר הטיעון נקבע במפורש כי "הצדדים שומרים על טענותיהם בעניין גזר הדין וביטול הרשעת הנאשם 2" יש לדחות את טענת המדינה כי הערעור בעניין אי ביטול ההרשעה מהווה הפרה של הסדר הטיעון.

5. עיקר טענות המערער הן כי בית הדין האזורי לא יישם נכונה את הלכת כתב [ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997)]; לנוכח ההרשעה הפלילית יש סיכון ממשי כי יישלל מהמערער עיסוקו בנושא משרה בחברה קבלנית וכן עלול להישלל ממנו רישיון אחזקת הנשק בעוד הוא מתגורר באזור יהודה ושומרון; על פי הפסיקה לא נדרשת הוכחת פגיעה קונקרטית, ודי בפרוטנציאל לפגיעה, שכן לאחר שתרחש פגיעה קונקרטית לא ניתן יהיה לעשות דבר.

כמו כן נטען כי בית הדין לא נתן משקל ראוי לקשיים הראייתיים שהיו בתיק והובילו להסדר הטיעון, וכן לכך שלמערער אין עבר פלילי וכי הוא נטל אחריות על מעשיו ושינה את נהלי העבודה בחברה כדי למנוע הישנות העבירות.

6. בעניין **עדי מישאלוף** [ע"פ (ארצי) 3043-09-14 **מדינת ישראל - עדי מישאלוף** (22.11.2016)] סקר בית דין זה בהרחבה את אמות המידה והשיקולים המנחים את בית הדין בקבלת בקשתו של נאשם לענישה ללא הרשעה עת מדובר בעבירה מכוח הוראות חוק עובדים זרים.

7. אשר להפעלת הסמכות לבטל הרשעה נקבע בפסיקה כי סמכות זו תופעל במשורה כאשר נקודת המוצא היא כי אדם אשר הוכחה אשמתו בהליך פלילי - יש להרשיעו בדין [ראו למשל: ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל - דני קליין** (4.9.2007)]. בתמצית, אמות המידה שנקבעו בפסיקתו של בית המשפט העליון חלות גם במקרה בו מדובר בהרשעה בעבירות מכוח חוק עובדים זרים. בהתאם, מחיל בית הדין לעבודה את ההלכה הפסוקה שלפיה -

"קיימים שני תנאים מצטברים להימנעות מהרשעה - האחד, כי ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; השני - כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".

ע"פ (ארצי) 6291-05-10 **א.כפיר אחזקות בע"מ - מדינת ישראל** (31.1.2012).

8. עוד הודגש כי ככלל נזק כלכלי הצפוי לנאשם כתוצאה מהרשעה בעבירה של העסקת עובדים ללא היתר אינו בגדר נסיבה חריגה המצדיקה הימנעות מהרשעה, ואף ההיפך מכך, גם אם מדובר בהרשעה ראשונה. זאת, נוכח העובדה שהעבירה של העסקת עובדים זרים ללא היתר היא עבירה כלכלית במהותה, ולכן הימנעות מהרשעה בשל נזק כלכלי שצפוי לנאשם תחטיא את

תכלית החקיקה - הרתעה מהעסקת עובדים זרים שלא כדין, באמצעות הטלת סנקציה כלכלית משמעותית על החברה המעסיקה וגם על נושאי משרה שעומדים מאחורי ביצוע העבירה [ראו בעניין זה ע"פ (ארצי) 33098-09-12 א.פ.י. שירותי כוח אדם בענף הבניין (2005) בע"מ ואורן עמר נ' מדינת ישראל (11.8.2014); ע"פ (ארצי) 31808-03-13 מדינת ישראל - פרץ (5.2.2014)].

9. על אמות מידה אלה חזר בית דין זה לאחרונה בפסיקתו, שאושרה על ידי בית המשפט העליון, וזאת בניגוד לנטען על ידי המערער כי הפסיקה העדכנית מחילה אמות מידה מקלות יותר. יתר על כן. בכל הנוגע לטענה כי צפוי לנאשם נזק כלכלי נקבע שאין די בהעלאת טענה בעלמא, וגם בעניינו טענת הנזק הכלכלי הצפוי נטענה ללא שנתמכה בראיות. וכך נאמר בעניין **אסום**:

"לא מצאנו להתערב בקביעתו זו של בית הדין, העולה בקנה אחד עם ההלכה בסוגיה. שאיפתם של המערערים בביטול הרשעתם ברורה, ולהווה ידוע כי כל הרשעה עלולה להסב לנאשם נזק מעצם טיבה, ודאי כאשר מדובר באנשים נורמטיביים שזו להם הרשעתם הראשונה. אלא שדרך המלך היא כי "משנקבעה אחריותו של אדם בפלילים, יש להרשיעו" (רע"פ 4399/09 שלומית עציוני זילברשטיין נ' מדינת ישראל (6.9.2009), בעמ' 4) ו"סיום הליך ללא הרשעה מלכתחילה או ביטול הרשעה הם החריג" (ע"פ 5672/05 טגר בע"מ נ' מדינת ישראל (21.10.2007), בפסקה 120). בהתאם, לשם הימנעות מהרשעת בגיר, יש להוכיח שני תנאים מצטברים: האחד, שההרשעה עלולה לפגוע באופן ממשי בשיקום הנאשם בהתחשב בנסיבותיו האישיות; והשני, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ובפרט בשיקולי הגמול וההרתעה (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); רע"פ 9177/20 אלזאם נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.1.2021)).

....

איננו סבורים כי מי מהמערערים הצביע על פגיעה ממשית בשיקומו כתוצאה מהרשעתו, ודאי שהמערערים לא הציגו ראיות להוכחת הטענה. אשר לטענות המערערים לעניין הנזקים הכלכליים שהם עלולים לספוג כתוצאה מההרשעה והפגיעה הפוטנציאלית בהתקשרויותיה של אסום עם צדדים שלישיים בעתיד - הן הועלו בעלמא ללא תימוכין. נקבע, כי "לא די בטענות בעלמא לגבי קשיים כלכליים אלא נדרש להוכיחן באמצעות מסמכים חשבונאיים מפורטים, עדים וראיות המציגים את מצבו הכלכלי של הנאשם בכללותו" (עניין שמש חי, בפסקה 30).

ע"פ (ארצי) 13172-10-22 אסום - חברה קבלנית לבנין בע"מ נ' מדינת ישראל (19.8.24); בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה (רע"פ 1560-10-24 אסום - מדינת ישראל (26.11.24)).

10. אשר לטענה כי יישלל מהמערער רישיון קבלן, הרי שהדבר נתון לשיקול דעתו של הגורם המוסמך ואינו תוצאה אוטומטית של ההרשעה. זאת ועוד, השאלה אם לנוכח ההרשעה ראוי להותיר בידי המערער את הרישיון צריכה להיבחן על ידי הגורם המוסמך, אשר מתפקידו לבחון את השלכות ההרשעה על מתן הרישיון, ואין מקום להימנעות מהרשעה בשל הסיכון של אובדן הרישיון [רע"פ 923/19 פלונית נ' מדינת ישראל (2.4.2019)].

11. אשר לטענה כי יישלל מהמערער רישיון הנשק הרי שטענה זו כלל לא הועלתה בבית הדין האזורי ולא הוכחה, וגם בעניין זה נתון לגורם המוסמך שיקול דעת, אשר יש להניח כי יתחשב בטיב ההרשעה והשלכותיה על רישיון לאחזקת נשק.

12. **סוף דבר** - לאור כל האמור לעיל, לא מצאנו מקום לקבל את הערעור ולהורות על ביטול הרשעתו של המערער, ודין הערעור להידחות.

בהסכמת הצדדים פסק הדין יומצא אליהם באמצעות נט המשפט.

על פסק הדין ניתן לערער לבית המשפט העליון לאחר קבלת רשותו לכך. בקשת רשות ערעור יש להגיש לבית המשפט העליון תוך 45 ימים ממועד קבלת פסק הדין.

ניתן היום, ב' כסלו תשפ"ה (03 דצמבר 2024) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

אילן סופר,
שופט

חני אופק-גנדלר,
שופטת

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד